

Gå aldrig på scenen – lad de andre gå!

Af Christian S. Nissen

De offentlige chefer skal være mere synlige både over for medarbejderne og i medierne. De må mere ind i rampelyset, hvis de offentlige arbejdspladser skal kunne tiltrække kvalificerede medarbejdere og motivere dem til en lederkarriere. Det var budskabet i en artikel i Mandag Morgen for nyligt (MM08 23/2). Artiklen, der brygger videre på en længere artikel i nærværende blad (nr. 21, 2008), tager afsæt i en påpegning af, at lederikoner fra det private erhvervsliv som f.eks. Stine Bosse, Asger Aamund og Don Ø agerer som sådanne stjerner, unge mennesker tager pejling efter.

Jeg tror, artiklen har en pointe. Hvorfor skulle arbejdsmarkedet virke anderledes end sportens verden? En guldmedalje ved de olympiske lege kan få unge til at strømme til inden for den pågældende sportsgren. Om de eksempler på offentlige ledere, der er trådt ind i rampelyset, som Mandag Morgen anfører, har samme effekt, er et andet spørgsmål.

Det drejer sig om en IT-direktør, der i forbindelse med et kritisk systemnedbrud modigt stod frem i offentligheden og to dygtige plejehjemsledere, der har fået medieomtale for deres gode resultater. Den ene af dem er især blevet kendt for at se stort på regler og love. Disse tre offentlige chefer er ganske givet fremragende ledere. Men der er nogle særlige vilkår for offentligt lederskab, som kan være forklaringen på, at hverken disse tre eller andre offentlige ledere har samme kendthedsgrad som de tre private ikoner, og formentlig aldrig vil kunne få det.

Den private sektors administrerende direktører er virksomhedernes ansigt udadtil, mens bestyrelsesformændene næsten kun træder frem i særligt kritiske situationer, f.eks. når direktøren bliver fyret. I den offentlige sektor lever topcheferne, departementschefen og kommunaldirektøren, i politikernes skygge. Sejre og succeser, der kan kaste glans over et ministerium eller en kommunal forvaltning, føres næsten altid til torvs af ministre og borgmestre, hvis genvalg er helt afhængigt af positiv medieomtale. Jeg tvivler på, om det i et demokrati kan være anderledes.

Det betyder, at de offentliges topchefer (typisk med DJØF baggrund), der arbejder på samme ledelsesniveau som de tre nævnte private ikoner, kun yderst sjældent bliver kendte. Når det undtagelsesvis sker, er det som regel i forbindelse med balladesager som fyringsrunder, arbejdsnedlæggelser, servicesvigt, fejlslagne projekter osv., som i tilfældet med ovennævnte IT-direktør. I sådanne situationer er der mindre trængsel foran mikrofoner og kameraer.

Jo længere væk man kommer fra politikerne, jo større muligheder er der for medieeksponering af de offentlige lederes positive resultater. Men så skal vi helt ud på et plejehjem, en skole eller et sygehus. Og så skrider sammenligningen med den private sektors topchefer. For godt nok kan man her få positiv omtale i medierne, men sjældent med en sådan landsdækkende ikoneffekt, at det kan få unge til at strømme til uddannelsesstederne for sygeplejersker, lærer eller sosu assistenter.

Hele denne problemstilling har imidlertid en anden aktualitet end Mandag Morgens artikel. Nogle kommunaldirektører står på spring i kulisserne og vil gerne mere ind i scenens rampelys. Andre holder dem bekymret i frakkeskøderne. Tre spørgsmål melder sig: Er det – set i en bredere sammenhæng end lige rekrutteringsperspektivet - klogt at ændre ved den klassiske rollefordeling? Vil politikerne acceptere det? Er det overhovedet en vej, de offentlige topchefer ønsker at slå ind på? Eller vil de som Pinafore'ske admiraler i sige: "Gå aldrig på scenen, lad de andre gå. Du får stribevis af ..."?